

[Agerschou]

ditet på 2 pct. af de samlede udgifter, og dermed begrænses beskæringen for 68 kommuners vedkommende. Mankoen skal dækkes af de andre kommuner. Derefter skal der ske en omberegning af fordelingen for 1985 på baggrund af de nye udligningsordninger, indenrigsministeren i sin visdom vil have gennemført inden sommerferien, så kommunalbestyrelserne rigtig kan få noget at rode med lige inden kommunalvalget.

Resultatet af hele dette udviklede sammensurium vil være, at ingen kommune i hele landet vil kunne finde ud af, hvad der bliver deres endelige beskæring i 1985 og eventuelt planlægge derefter, før den ændrede udligning er vedtaget i folketinget.

For at det ikke skal være løgn, planlægges der også en afskaffelse af en del af de sociale refusioner med virkning fra 1. januar 1986.

Jeg forstår ikke, hvad det er, de forskellige kommunalbestyrelsesmedlemmer har gjort indenrigsministeren, siden hun hele tiden forsøger at gøre dem kede af arbejdet. Det bedste, kommunerne nu og i fremtiden kan gøre, er at drive undergrundsøkonomi over for staten, f.eks. ved ekstra forsigtige skøn i indberetninger, færre spørgsmål, gemmesteder i jord og fast ejendom, forsyningsvirksomheder o.lign., mellemkommunale arrangementer af forskellig art osv., osv. Selv om vi i SF egentlig ikke anser det for en hensigtsmæssig udvikling, vil vi alligevel håbe, at den kommunale fantasi vil blomstre. Regeringen har med sin adfærd over for kommunerne selv lagt op til det.

Med dette lovforslag og de planlagte initiativer kan vi konstatere, at regeringens seje kamp mod det kommunale selvstyre nu er ved at være tilendebragt. Vi andre kan nu bare arbejde på at skaffe et andet flertal i folketinget, der vil genetablere det.

Ole Vig Jensen (RV):

Det er lovforslag nr. L 82 om ændring af de statslige tilskud til kommunerne, der særlig samler interessen i denne fællesbehandling af to lovforslag, og det er vel ikke ubegrundet.

Jeg skal henvise til, at dette lovforslag jo fremkommer som et led i aftalen mellem regeringen og det radikale venstre om finansloven for 1985, hvori indgik punkter ud over selve finansloven. Dette er et af punkterne.

Regeringen har ønsket, at der sker en overførsel af 4,5 mia kr. fra de kommunale kasser til nedbringelse af de store underskud på det statslige budget. Vi har været enige med regeringen i, at dette ville være hensigtsmæssigt, og vi har jo altså også forhandlet det med regeringen, ganske som kommunerne har fået en opfordring til at gå ind i forhandlinger om at finde den bedst mulige udformning af det pågældende lovforslag.

Det var et ønske fra radikal side, at ministeriet inddrog kommunerne i en drøftelse heraf, men jeg har forstået, at kommunerne ikke ved denne lejlighed ønskede at tage et medansvar for den endelige udformning. Det er jo heller ikke ukendt, at kommunerne og regeringen havde et forskelligt udgangspunkt for, hvad der kunne betegnes som de konjunkturbetingede overskud.

Fra radikal side har vi altså fundet det rigtigt at tage medansvar for denne del af den samlede finanslovsaftale. Jeg vil henvise til, at det ikke er nogen ny sag, ej heller nogen ny fremgangsmåde, heller ikke i vort samarbejde med socialdemokratiske regeringer, at inddrage kommunernes økonomi, når det gjaldt om at tilrettelægge den overordnede samfundsøkonomi.

Det er en vanskelig sag at håndtere, først og fremmest selvfølgelig fordi kommunerne nu engang er forskellige, ofte meget forskellige, og det kan være vanskeligt at finde kriterier, som medfører en fuldstændig retfærdig behandling. Det har også været vort problem.

Jeg har hæftet mig ved, at de kommunale organisationer og kommunerne i øvrigt ikke har været afvisende over for, at kommunerne må bidrage, når det gælder om at sanere samfundsøkonomien.

Den fremgangsmåde, vi er nået frem til her, tager det hensyn til den del af kommunerne, der i hvert fald i øjeblikket er økonomisk svagere stillet end flertallet, at der er indlagt et 2 pct.s loft eller en 2 pct.s garanti, som sikrer, at kommuner, der ikke har den nødvendige likviditet, ikke skal indbetale midler til staten i 1985, men først i 1986.

Vi har i den forbindelse fundet det afgørende – jeg mener bestemt ikke, at der er tale om betydningsløse ændringer, som jeg forstod, hr. Henning Rasmussen karakteriserede det – at når den endelige opgørelse, den endelige regulering skal ske af de statslige til-